

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 219.001 van 24 april 2012
in de zaak A. 194.151/X-14.767.**

In zake : 1. Johan DE SMET
2. Sabine HENNE
wonend te 1700 DILBEEK
Ketelheidestraat 41
waar woonplaats wordt gekozen
en
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Patrick Lachaert
kantoor houdend te 9820 MERELBEKE
Hundelgemsesteenweg 166/5

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Michel van Dievoet
kantoor houdend te 1000 BRUSSEL
Wolstraat 56
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partijen :

1. de v.z.w. TRAGE WEGEN
2. Hugo MARISSENS
3. Luc VAN DEN BOSSCHE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Joris Van Wallegem
kantoor houdend te 8980 ZONNEBEKE
Ieperstraat 176
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 2 oktober 2009, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 3 augustus 2009 van de Vlaamse minister van

Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport waarbij de beroepen van onder meer de tussenkomenende partijen worden ingewilligd tegen het besluit van 20 maart 2008 van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant houdende de gedeeltelijke verplaatsing van voetweg nr. 99 en de afschaffing van voetweg nr. 102 van de atlas van de buurtwegen van Dilbeek, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 4 september 2009.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 216.086 van 27 oktober 2011 heropent de Raad van State de debatten en wordt het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat gelast met het aanvullend onderzoek.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 maart 2012.

Staatsraad Jan Clement heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Patrick Lachaert, die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Filip van Dievoet, die loco advocaat Michel van Dievoet verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Sarah De Vries, die loco advocaat Joris Van Walleggem verschijnt voor de tussenkomenende partijen, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Wat betreft de feiten wordt verwezen naar het tussenarrest nr. 216.086 van 27 oktober 2011.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Het eerste onderdeel van het eerste middel

4. In het eerste onderdeel van het eerste middel voeren de verzoekende partijen aan dat de betrokken voetwegen administratief gekwalificeerd moeten worden als gemeentewegen en niet als buurtwegen daar zij weliswaar opgenomen zijn in de atlas der buurtwegen, doch gedurende meer dan dertig jaar in onbruik waren en eerst sedert mei 2005 opnieuw opengesteld zijn voor collectief gebruik.

De verzoekende partijen beroepen zich op het arrest van het Hof van Cassatie van 20 juni 2003 inzake het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Deinze, waarin het volgende wordt overwogen:

“Overwegende verder dat artikel 10 van de voormelde wet van 10 april 1841 bepaalt dat het besluit van de provinciale deputatie waarbij het plan van de Atlas der Buurtwegen definitief wordt vastgesteld, geenszins afbreuk doet aan de eigendomsvorderingen noch aan de rechten die daaruit voortspuiten en dat het een rechtstitel zal zijn voor de verjaring van 10 tot 20 jaar;

Dat daaruit volgt dat een weg niet het kenmerk van buurtweg verkrijgt door het enkele feit dat hij is opgenomen in een door de provinciale deputatie vastgesteld plan van de Atlas der Buurtwegen, zonder dat is voldaan aan het voor de verkrijgende verjaring noodzakelijk bezit ervan door de gemeente volgens de voorwaarden gesteld in de artikelen 2229 en 2265 van het Burgerlijk Wetboek;

Overwegende dat enkel wanneer is voldaan aan de voorwaarden van voormeld artikel 10 en derhalve ook aan het voormelde bezit overeenkomstig de artikelen 2229 en 2265 van het Burgerlijk Wetboek, de gemeente een eigendomsrecht op de buurtweg of enkel een

publiekrechtelijke erfdiensbaarheid verwerft naar gelang de draagwijdte en de strekking van haar bezit”.

De verzoekende partijen leggen verklaringen van getuigen van 21 en 28 september 2009 neer waarin gesteld wordt dat de voetwegen in de periode 1968-2000 niet werden gebruikt. Ingevolge het niet-gebruik door het publiek zijn de betrokken voetwegen volledig geïncorporeerd in het domein van de aangelanden. Het collectieve hergebruik met ingang van mei 2005 is te kortstondig om de voetwegen te doen herleven, aangezien daartoe een 10- of 20-jarige termijn vereist is.

Aangezien de betrokken voetwegen administratief niet als buurtwegen, maar als gemeentewegen moeten worden gekwalificeerd heeft de verwerende partij verkeerdelijk toepassing gemaakt van de bijzondere toezichtsprocedure als vervat in artikel 28, tweede en vierde lid van de wet van 10 april 1841 op de buurtwegen (hierna: de buurtwegenwet). Aangezien het om gemeentewegen gaat, beschikte de verwerende partij slechts over de in het gemeentedecreet voorziene termijn van dertig dagen om het deputatiebesluit van 20 maart 2008 te annuleren, termijn die in casu ruimschoots werd overschreden.

Beoordeling

5. In de mate de verzoekende partijen de Raad van State vragen zich uit te spreken over hun aanspraak dat de aangelanden door verjaring eigenaar zijn geworden van de betrokken voetwegen en dat de gemeente er geen eigendomsrecht over heeft verworven is de Raad van State niet bevoegd om kennis te nemen van het middelonderdeel. Het vaststellen van burgerlijke rechten, zoals het eigendomsrecht, behoort immers exclusief tot de bevoegdheid van de gewone hoven en rechtbanken.

Het enige concrete element dat de verzoekende partijen aanbrengen ter ondersteuning van hun middelonderdeel zijn verklaringen van getuigen die dateren van na de bestreden beslissing. Zij voeren niet aan dat zij zich tegen wat zij noemen “het collectieve hergebruik met ingang van mei 2005” van de betrokken voetwegen verzet zouden hebben. Uit hetgeen de verzoekende partijen aanvoeren blijkt niet dat de overheid de betrokken voetwegen ten

onrechte aanzien heeft als buurtwegen waarop de bepalingen van artikel 28, tweede en vierde lid van de buurtwegenwet (randnr. 20) moeten worden toegepast.

Het middelonderdeel wordt verworpen.

B. Het tweede en derde onderdeel van het tweede middel

De aangevoerde middelonderdelen

6.1. In het tweede onderdeel van het tweede middel voeren de verzoekende partijen aan dat, hoewel artikel 28 van de buurtwegenwet eist dat de beroepen bij de gewestregering worden ingesteld door de gemeente of “de belanghebbende derden”, in onderhavige zaak de beroepen werden ingesteld “door personen die niet doen blijken van een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig belang”.

De verzoekende partijen menen dat voor de interpretatie van het begrip belang in artikel 28 van de buurtwegenwet gerefereerd kan worden aan de belangvereiste in artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

De verzoekende partijen stellen onder meer dat H. Van Waelvelde geen belang had bij het door haar ingestelde beroep, aangezien zij een belang meent te kunnen ontfenen aan haar hoedanigheid van jogger en uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat het daaraan nauw verwante “belang van de wandelaar” samenvalt met de “actio popularis” en bijgevolg niet kan worden aangenomen.

De verzoekende partijen menen dat het regelmatig gebruik van de betrokken voetwegen door joggers sterk betwijfeld kan worden aangezien deze voetwegen uitermate drassig zijn.

6.2. In het derde onderdeel van het tweede middel voeren de verzoekende partijen aan dat “meerdere beroepen” bij de gewestregering niet binnen 15 dagen na de eerste dag van de bekendmaking en bijgevolg laattijdig werden ingesteld.

7.1. Met betrekking tot het tweede onderdeel van het tweede middel voeren de verzoekende partijen in hun laatste memorie een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel “dat tot een zorgvuldige dossiervoorbereiding noopt”. Er blijkt immers nergens dat bij het nemen van het bestreden besluit enige aandacht is besteed aan de belangvereiste.

7.2. Met betrekking tot het derde onderdeel van het tweede middel stellen de verzoekende partijen in hun laatste memorie dat het bestreden besluit mede genomen is op basis van bijna dertig laattijdige beroepen (ingediend vanaf 20 mei 2008), tegenover acht tijdige beroepen.

Beoordeling

8. Het in de laatste memorie van de verzoekende partijen aangevoerde middelonderdeel met betrekking tot de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel (randnr. 7.1) had reeds in het verzoekschrift kunnen worden aangevoerd en is bijgevolg laattijdig en onontvankelijk.

9. In hun laatste memorie erkennen de verzoekende partijen dat acht beroepen, waaronder het op 16 mei 2008 ingestelde beroep van H. Van Waelvelde, tijdig werden ingediend.

10. In haar beroepsschrift stelt H. Van Waelvelde dat zij als regelmatige jogger vaak gebruik maakt van de betrokken voetwegen.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat H. Van Waelvelde woont in de Van Malderlaan te Dilbeek, die via een voetweg langs voetbalterreinen en de Kluizenbosstraat uitgaat op de betrokken voetwegen.

Uit het door de verzoekende partijen aangebrachte element dat de betrokken voetwegen “uitermate drassig” zijn blijkt niet H. Van Waelvelde geen gebruiker van deze wegen zou zijn.

11. In beginsel heeft iedere gebruiker van een openbare weg belang bij een administratieve beslissing tot afschaffing van die weg.

Op grond van hetgeen de verzoekende partijen aanvoeren kan in hoofde van H. Van Waelvelde niet worden afgeweken van het voornoemde beginsel.

12. De verzoekende partijen slagen er niet in de onontvankelijkheid aan te tonen van het beroep van H. Van Waelvelde. Bijgevolg kan het gegeven dat er daarnaast andere beroepen onontvankelijk zouden zijn, niet tot de nietigverklaring van het bestreden besluit leiden.

13. Het tweede en derde onderdeel van het tweede middel worden verworpen.

C. Het derde middel

Het aangevoerde middel

14. In het derde middel voeren de verzoekende partijen aan dat op het ogenblik dat het bestreden besluit werd genomen de gewestelijke overheid “haar recht om nog te beslissen verwerkt had in het licht van een grove schending van de redelijketermijneis”.

De verzoekende partijen benadrukken dat de zaak waarover het bestreden besluit uitspraak doet, niet getuigt van een bijzondere complexiteit en dat blijkt dat de administratie reeds op 7 augustus 2008 een voorstel van beslissing heeft geredigeerd met daarin in grote lijnen de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing.

De verzoekende partijen menen dat in onderhavige zaak “a fortiori” het talmen van “méér dan een jaar” de redelijke termijn overschrijdt, aangezien in vergelijkbare zaken, meer bepaald een tuchtzaak en een besluit van de minister van leefmilieu houdende wijziging in beroep van een door de deputatie verleende milieuvergunning, de Raad van State een termijn van 10 maanden ontoelaatbaar heeft geacht.

15. In haar memorie van antwoord voert de verwerende partij aan dat de afschaffing en verlegging geen belangrijk of dringend karakter heeft voor de verzoekende partijen aangezien ze, naar eigen zeggen, enkel gericht is op een beter bosbeheer. In hoofde van de administratieve beroepsindieners heeft de zaak wel een belangrijk karakter, reden waarom de minister de nodige tijd heeft genomen voor de behandeling van de talrijke beroepen.

De zaak vertoont een zekere mate van complexiteit. Er werden 50 individuele bezwaarschriften ingediend en petitie met meer dan 1000 handtekeningen. Het onderzoek van de feitelijke situatie en de pro- en contra-argumenten is niet altijd eenvoudig. De betrokken voetwegen zijn daarnaast gelegen in natuurgebied, zodat de zaak omzichtig moest worden behandeld.

16. In hun memorie wijzen de tussenkomen partijen er op dat de verzoekende partijen met een brief van 3 juni 2009 aan de minister gevraagd hebben om een bijkomend onderzoek in te stellen, met name naar het belang van de administratieve beroepsindieners.

17. In hun laatste memorie benadrukken de verzoekende partijen de gelijkheid tussen het ontwerp van besluit dat op 7 augustus 2008 door de administratie werd opgesteld en het bestreden besluit.

Beoordeling

18. Het is een beginsel van behoorlijk bestuur dat eenieder recht heeft op een beoordeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn.

19. Wat een redelijke termijn is, staat in functie van de aard van de zaak en de houding van de partijen. Zo dient bij de beoordeling van de redelijke termijn rekening te worden gehouden met de noodzaken van het bestuur om over alle gegevens te beschikken die het mogelijk maken met kennis van zaken te beslissen.

20. De Nederlandse vertaling van artikel 28 van de buurtwegenwet luidt als volgt:

“De aanleg, de afschaffing of de wijziging van een buurtweg moeten voorafgegaan zijn van een onderzoek.

De beraadslagingen der gemeenteraden worden onderworpen aan de bestendige deputatie van de provinciale raad, welke beslist behoudens beroep bij de Koning vanwege de gemeente of van de belanghebbende derden.

De beslissingen van de deputatie worden bekendgemaakt door de colleges van burgemeester en schepenen, van de zondag af na dezelve ontvangst en blijven gedurende acht dagen aangeplakt.

Het beroep bij de Koning schorst de beslissingen. Het moet uitgeoefend en aan de gouverneur overgemaakt worden, binnen de vijftien dagen volgende op de in vorige paragraaf vermelde bekendmaking”.

21. Uit de geciteerde bepaling volgt dat het initiatiefrecht voor het aanbrenge van wijzigingen aan de buurtwegen aan het bestuur toekomt en niet aan een individuele rechtsonderhorige. Er is geen termijn voorgeschreven waarbinnen over een beroep van een gemeente of een belanghebbende derde uitspraak moet worden gedaan. Wel schrijft het geciteerde artikel 28, vierde lid, ter bescherming van de beroepsindieners voor dat het beroep de beslissing van de deputatie schorst.

22. Gelet op de wijze waarop de wetgever de procedure voor het aanbrenge van wijzigingen aan de buurtwegen heeft geregeld (randnr. 21) moet worden vastgesteld dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord terecht de aandacht vestigt op het belang van het besluit over de buurtwegen voor de administratieve beroepsindieners. De wijze waarop de wetgever de procedure voor het aanbrenge van wijzigingen aan de buurtwegen heeft geregeld brengt mee dat, anders dan de verzoekende partijen dit zien, het bestreden besluit vanuit het oogpunt van de redelijke termijn niet vergeleken kan worden met een beslissing over de vergunningsaanvraag van een individuele rechtsonderhorige of een beslissing inzake tucht die, uit zijn aard, de rechtspositie van een individuele rechtsonderhorige bepaalt. Voor dergelijke beslissingen vormt de aanvraag of het gedrag van een individuele rechtsonderhorige de aanleiding en wordt de redelijkheid van de termijn uitsluitend vanuit diens oogpunt beoordeeld. Bij het

bestreden besluit daarentegen vormt het initiatief van het bestuur de aanleiding en kan de redelijkheid van de termijn onmogelijk uitsluitend worden beoordeeld vanuit het oogpunt van een individuele rechtsonderhorige die, zoals de eerste verzoeker en de tweede verzoekster, gunstig staat ten opzichte van de in eerste aanleg genomen beslissing.

23. Bovendien wijzen de tussenkomenende partijen er terecht op dat de verzoekende partijen zelf mee aan de oorsprong liggen van het verstrijken van een gedeelte van de door hen bekritiseerde termijn (randnr. 16). De verzoekende partijen kunnen het de minister immers niet ten kwade duiden dat hij na de ontvangst van hun brief van 30 juni 2009 waarin zij argumenteerden dat “de beroepen ofwel manifest laattijdig werden aangetekend ofwel niet door een rechthebbende belanghebbende werden ingediend” de administratie om een nieuw onderzoek heeft verzocht.

24. Aangezien geen overschrijding van de redelijke termijn blijkt, wordt het derde middel verworpen.

D. De overige middelen en middelonderdelen

De aangevoerde middelen en middelonderdelen

25. In het tweede onderdeel van het eerste middel voeren de verzoekende partijen dat het bestreden besluit niet had moeten worden genomen door de Vlaamse minister bevoegd voor ruimtelijke ordening, maar wel door de Vlaamse minister bevoegd voor mobiliteit en openbare werken.

In het eerste onderdeel van het tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 28, tweede lid van de buurtwegenwet op grond van het feit dat de toeziende overheid “als het ware een annulatietoezicht of indeplaatstredingstoezicht in plaats van een goedkeuringstoezicht” zou hebben uitgeoefend.

In het vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de formele motiveringsverplichting omdat het bestreden besluit geen afdoende motieven vermeldt.

In het vijfde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht omdat zij voorafgaand aan het nemen van het bestreden besluit niet werden gehoord.

In het zesde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het vertrouwensbeginsel omdat de verwerende partij door het verstrekken van verkeerde informatie de indruk heeft gewekt dat het deputatiebesluit ten volle uitvoerbaar was.

26.1. In hun laatste memorie repliceren de verzoekende partijen op de in het auditoraatsverslag opgeworpen exceptie van gebrek aan belang bij de middelen volgens welke de verwerende partij na een gebeurlijke vernietiging van het bestreden besluit niet anders zal kunnen dan zijn goedkeuring te onthouden aan het besluit van de deputatie aangezien het laatstgenoemde besluit niet is voorafgegaan door het vaststellen van een rooilijnplan, hetgeen nochtans vereist wordt door artikel 28bis van de buurtwegenwet.

26.2. Ten eerste stellen de verzoekende partijen dat artikel 28bis van de buurtwegenwet een “lex specialis” is ten opzichte van de andere bepalingen van die wet en als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. Artikel 28 van de buurtwegenwet omvat de procedure voor “de opening, de afschaffing of de verandering van een buurtweg”. Als uitzonderingsregeling heeft artikel 28bis geen betrekking op aspecten van “de opening, de afschaffing of de verandering” die niet onder de handelingen “aanleggen” of “rechttrekken” vallen. De afschaffing van voetweg nr. 102 en de beperkte verlegging van voetweg nr. 99 betreffen geen aanleg c.q. rechttrekking en vallen dus niet onder het toepassingsgebied van artikel 28bis.

26.3. Ten tweede stellen de verzoekende partijen dat de goedkeuring van een rooilijnplan in artikel 28bis van de buurtwegenwet is ingeschreven als een “exequatur” voor het effectief uitvoeren van werken houdende aanleg of

rechttrekken; met ander woorden een vereiste om een beslissing aangaande buurtwegen te kunnen operationaliseren. Volgens de verzoekende partijen impliceert zulks niet dat de regeringsbeslissing over het rooilijnplan de beslissing aangaande de buurtwegen voorafgaat.

26.4. Ten derde stellen de verzoekende partijen dat het decreet van 8 mei 2009 houdende vaststelling en realisatie van de rooilijnen (hierna: het rooilijndecreet) de gevallen limiteert waarin een rooilijnplan kan worden opgemaakt. Zij vestigen de aandacht op het als volgt luidende artikel 6 van het rooilijndecreet:

“Voor wat betreft buurtwegen, zoals bedoeld in de wet op de buurtwegen van 10 april 1841, is dit decreet slechts van toepassing voor zover de buurtweg behoort tot het openbare domein. Het vaststellen van rooilijnplannen voor deze buurtwegen gebeurt op basis van de procedure voor de vaststelling van een gemeentelijk rooilijnplan zoals bepaald in afdeling 2, hoofdstuk II, van dit decreet. Op de overige buurtwegen is dit decreet niet van toepassing”.

Uit de economie van het rooilijndecreet blijkt dat er gekozen is voor een gesloten stelsel van gewestelijke en gemeentelijke rooilijnplannen. Redelijkerwijze moet worden aangenomen dat het niet de bedoeling kan zijn geweest van de laatste zin van het geciteerde artikel 6 om voor buurtwegen op een private bedding, die uit de natuur der dingen eerder kleinschalig van aard zijn, nog rooilijnplannen conform de zware procedure van artikel 28bis van de buurtwegenwet toe te laten. Zulks zou manifest op gespannen voet staan met de bedoeling van artikel 6 van het rooilijndecreet om “een belangrijke administratieve vereenvoudiging” door te voeren (Parl. St. Vlaams Parl. 2008-2009, nr. 2185/2, p. 2).

Beoordeling

27. Artikel 28bis en de Nederlandse vertaling van de overige bepalingen van hoofdstuk III van de buurtwegenwet luiden als volgt:

“Hoofdstuk III. Verbreding, rechttrekking, aanleg en afschaffing der buurtwegen.

Art. 27. De gemeenteraden zijn gehouden om, ten verzoeke van de deputatie van de provinciale raad, te beraadslagen over de aanleg, de rechttrekking, de verbreding en de afschaffing der buurtwegen.

In geval van weigering te beraadslagen of de nodige maatregelen te nemen, is de deputatie bevoegd om, behoudens 's Konings goedkeuring, van ambtswege de aanleg der werken en de aankopen te bevelen, en in de uitgaven te voorzien, mits inachtneming van de voorschriften van het voorgaande hoofdstuk.

Art. 28. De aanleg, de afschaffing of de wijziging van een buurtweg moeten voorafgegaan zijn van een onderzoek.

De beraadslagingen der gemeenteraden worden onderworpen aan de bestendige deputatie van de provinciale raad, welke beslist behoudens beroep bij de Koning vanwege de gemeente of van de belanghebbende derden.

De beslissingen van de deputatie worden bekendgemaakt door de colleges van burgemeester en schepenen, van de zondag af na dezelve ontvangst en blijven gedurende acht dagen aangeplakt.

Het beroep bij de Koning schorst de beslissingen. Het moet uitgeoefend en aan de gouverneur overgemaakt worden, binnen de vijftien dagen volgende op de in vorige paragraaf vermelde bekendmaking.

Art. 28bis. Een buurtweg mag slechts na de goedkeuring door de Koning van een algemeen rooiingsplan worden aangelegd, of rechtgetrokken, de bestendige deputatie gehoord.

Art. 29. In geval van verlating of van wijziging in de richting van het geheel of een gedeelte van de buurtweg, zullen de aangelanden van het stuk dat buiten gebruik geraakt is, gedurende zes maanden te rekenen van de bekendmaking door het college van burgemeester en schepenen van het besluit inhoudende de goedkeuring van de wijziging of van de afschaffing, het recht hebben om zich te doen machtigen om in volle eigendom te beschikken over de grond die vrij geworden is, mits zich te verbinden tot de betaling, naar de begroting van deskundigen, hetzij van de eigendom, hetzij van de meerwaarde in het geval waarin zij eigenaars van de grond mochten zijn".

28. Artikel 28bis van de buurtwegenwet vereist dat de beslissing over de aanleg of de rechttrekking van een buurtweg wordt voorafgegaan door het vaststellen van een algemeen rooiplan.

29.1. In hun laatste memorie betwisten de verzoekende partijen dat de door de deputatie goedgekeurde "beperkte verlegging" van voetweg nr. 99 een "rechttrekking" in de zin van artikel 28bis van de buurtwegenwet zou zijn.

Omdat men er bezwaarlijk van uit kan gaan dat een bestuur een verslechtering nastreeft, staat het vast dat de deputatie er bij het nemen van haar

besluit van 20 maart 2008 van uitging dat het nieuwe tracé van voetweg nr. 99 een verbetering zal zijn ten opzichte van het bestaande tracé.

De verzoekende partijen gaan voorbij aan de samenhang tussen, enerzijds, artikel 28bis van de buurtwegenwet en, anderzijds, artikel 27 en het opschrift van hoofdstuk III van die wet, waarin beide voornoemde artikelen zijn opgenomen. Zowel uit het opschrift van hoofdstuk III als uit artikel 27 van de buurtwegenwet, waarvan enkel de Franse tekst officieel is, blijkt dat dit hoofdstuk betrekking heeft op de “ouverture” (in de Nederlandse vertaling: aanleg), “redressement” (in de Nederlandse vertaling: rechttrekking), “elargissement” (in de Nederlandse vertaling: verbreding) en “suppression” (in de Nederlandse vertaling: afschaffing) van buurtwegen. Aangezien de voornoemde term “redressement” niet door de wetgever is gedefinieerd, moet hij in zijn spraakgebruikelijke betekenis begrepen worden. Zoals blijkt uit “Le Grand Robert” heeft het werkwoord “redresser” onder meer de betekenis van corrigeren, verbeteren. Het verbeteren van het tracé van een buurtweg ressorteert onmiskenbaar onder het werkwoord “redresser”.

De termen “rechttrekken”/“redressé” in artikel 28bis hebben dezelfde betekenis, en slaan dus ook op de door het deputatiebesluit van 20 maart 2008 goedgekeurde verlegging van het tracé van voetweg nr. 99. Aan de voorgaande vaststelling wordt geen afbreuk gedaan door de door verzoekende partijen voorgebrachte elementen dat het in onderhavige zaak slechts om een beperkte verlegging van het tracé zou gaan en dat de afschaffing van voetweg nr. 102 niet onder het toepassingsgebied van het meergenoemde artikel 28bis valt.

29.2. Anders dan de verzoekende partijen in hun laatste memorie voorhouden volgt uit het door de wet van 9 augustus 1948 ingevoegde 28bis van de buurtwegenwet dat het vaststellen van een algemeen rooiplan moet voorafgaan aan de beslissing over de aanleg of de rechttrekking van een buurtweg. Dit wordt bevestigd door de parlementaire voorbereiding van de laatstgenoemde wet waaruit blijkt dat de wetgever via de goedkeuring van de rooilijnplannen een middel wilde creëren om wijzigingen aan het buurtwegennet aan de Koninklijke goedkeuring te onderwerpen (Parl. St. Kamer 1947-1948, nr. 54, p. 5).

29.3. In zoverre de verzoekende partijen het rooilijndecreet op de betrokken buurtwegen toepasselijk achten, bevat hun argumentatie een contradictie, daar zij voorhouden dat de betrokken buurtwegen niet tot het openbare domein behoren en artikel 6 van het rooilijndecreet uitdrukkelijk stelt dat dit decreet niet van toepassing is op buurtwegen die niet tot het openbare domein behoren (randnr. 26.3).

Zoals bevestigd wordt in de opschriften van de hoofdstukken 2 en 3 ervan bevat het rooilijndecreet uitsluitend een regeling inzake de procedure voor het vaststellen van het rooilijnplan en inzake de realisatie en het verval van het rooilijnplan. Het valt niet in te zien hoe de voornoemde regelingen afbreuk zouden kunnen doen aan het door artikel 28bis van de buurtwegenwet ingestelde voorschrift dat de aanleg of de rechtekking van een buurtweg moet worden voorafgegaan door het vaststellen van een rooilijnplan.

30. Het besluit van 20 maart 2008 van de deputatie (randnr. 7 in het tussenarrest nr. 216.086 van 27 oktober 2011) tot rechtekking van voetweg nr. 99 is niet voorafgegaan door het vaststellen van een rooilijnplan, hetgeen nochtans vereist wordt door het geciteerde artikel 28bis. Gelet hierop zal de verwerende partij na een gebeurlijke vernietiging van het bestreden besluit door de Raad van State niet anders kunnen dan zijn goedkeuring te onthouden aan de beslissing van de deputatie.

31. Aangezien de verzoekende partijen er geen belang bij hebben zijn de onder randnummer 25 bedoelde middelen en middelonderdelen niet ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro, ieder voor de helft.

De tussenkommende partijen worden verwezen in de kosten van de tussenkommst, begroot op 375 euro, ieder voor een derde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig april 2012, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,

kamervoorzitter,

Johan Bovin,

staatsraad,

Jan Clement,

staatsraad,

bijgestaan door

Astrid Truyens,

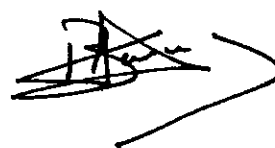
griffier.

De griffier

Astrid Truyens

De voorzitter

Roger Stevens

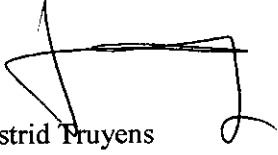
Voor notificatie aan

de V.Z.W TRAGE WEGEN
die woonplaats kiest bij

Mr. VAN WALLEGHEM J.
Ieperstraat 176
8980 Zonnebeke

Brussel, 3 mei 2012

Namens de Hoofdgriffier,

Astrid Truyens
Griffier

De ministers en de administratieve overheden, wat hen aangaat, zijn gehouden te zorgen voor de uitvoering van dit arrest. De daartoe aangezochte gerechtsdeurwaarders zijn gehouden hiertoe hun medewerking te verlenen wat betreft de dwangmiddelen van gemeen recht.

Brussel, 3 mei 2012

Namens de Hoofdgriffier,

Astrid Truyens
Griffier

